

Sygnatura akt II Cz 203/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 19 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

przeciwko (...) (...) w L.(W. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 13 lutego 2015r., w sprawie I C 344/15

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do Sądu Rejonowego Sadu G. K..

Sygnatura akt II Cz 203/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 13 lutego 2015r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sadowi Rejonowemu w Ostrołęce Sadowi Gospodarczemu podając w uzasadnieniu, że powódka w opiera swoje roszczenie z zawartej z pozwana umowę przewozu. Z uzasadnienia postanowienia Sądu wynika, że skoro przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i rady (UE) Nr (...) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych [...] wskazują nie tylko na jurysdykcje, ale także na właściwość sądu wykonania zobowiązania, zaś przy umowie międzynarodowego przewozu właściwość Sadu wynika z art. 31 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. z 1995r. Nr 69, poz. 352), bowiem związana jest z miejscem wykonania umowy, czyli dostawy towaru, które znajduje się w siedzibie T. 300 HM w O., to z uwzględnieniem charakteru gospodarczego sporu właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy w Ostrołęce Sąd Gospodarczy.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie W.. wniosła powódka zaskarżając je w całości. Zarzucając naruszenie przepisów postępowania art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454 §1 k.c., art. 233§1 k.p.c., art. 31 ust. 1 lit. b K. umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. z 1995r. Nr 69, poz. 352), art. 19 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007r ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (Dz.U. UE L z dnia 31 lipca 2007 r.) skarżącą wniosła o jego zmianę poprzez przekazanie sprawy sadowi Rejonowemu Sadowi Gospodarczemu w Kaliszu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie powódki jest uzasadnione.

Przedmiotem dochodzonego roszczenia jest świadczenie pieniężne, którego spełnienia powódka dochodzi tytułem niewykonania przez pozwaną umowy o wykonanie usługi przewozu. Powódka dochodząc tego roszczenia wskazała na tryb postępowania w sprawie drobnych roszczeń ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007r.

(...) postępowanie w sprawie drobnych roszczeń zostało ustanowione celem uproszczenia oraz przyspieszenia przebiegu postępowań spornych dotyczących drobnych roszczeń w sprawach transgranicznych, a także zmniejszyć koszty, poprzez udostępnienie fakultatywnego narzędzia uzupełniającego istniejące możliwości przewidziane w prawie poszczególnych państw członkowskich, które to prawo pozostanie nienaruszone. dalszym celem tego rozporządzenia byłoby również ułatwienie uznawania i wykonywania orzeczeń wydawanych w innym państwie członkowskim w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń. Zgodnie z artykułem 2 rozporządzenia ma ono zastosowanie do transgranicznych spraw cywilnych i gospodarczych bez względu na rodzaj sądu lub trybunału, w przypadku gdy wartość przedmiotu sporu, z wyłączeniem wszystkich odsetek, wydatków i nakładów, nie przekracza 2.000 EUR w momencie wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału.

Zważyć należy, że dla takich roszczeń postępowanie ustanowione przepisami rozporządzenia ma zupełnie fakultatywny charakter względem innych dróg sądowego ich dochodzenia, przewidzianych przez prawo krajowe i wspólnotowe, w tym wg Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i rady (UE) Nr (...) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych [...]. Oznacza to, że europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń stanowi dodatkowe (opcjonalne) narzędzie dochodzenia spornych wierzytelności i w żadnym zakresie nie wpływa także na istniejące już w państwach członkowskich wewnętrzne ustawodawstwa w tej dziedzinie. Ostatecznie to wierzyciel decyduje o tym, które postępowanie uważa za lepsze pod względem wydajności lub dogodniejsze z punktu widzenia dostępności. W Polsce wyrazem woli powoda skorzystania z europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń będzie złożenie przez niego pozwu na formularzu A, stanowiącym załącznik I do rozporządzenia (ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. Nr 234, poz. 1571).

Zatem skoro powódka złożyła pozew na takim formularzu sprawą Sądu Rejonowego było odniesieniem się do właściwości wyłącznie w granicach regulacji rozporządzenia (WE) nr 861/2007 oraz przepisów art. 505²¹ do art. 505²⁷ Kodeksu postępowania cywilnego regulującego to odrębne postępowanie.

Wprawdzie nie budzi w rozpoznawanej sprawie wątpliwości kwestia jurysdykcji sądu krajowego, to odnosząc się do właściwości miejscowej sądu rozpoznawczego, należy stwierdzić, iż zarzut skarżącego jest uzasadniony. Sąd Rejonowy w sposób nieuzasadniony wywiódł właściwość miejscową sądu na podstawie K. umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. z 1995r. Nr 69, poz. 352). Tymczasem przywołany przepis art. 31 ust. 1 wskazuje wyłącznie na podstawę jurysdykcji w sprawach ze sporów objętych tą konwencją, natomiast miejsce sądu właściwego ustalane jest w oparciu o prawo wewnętrznego państwa, któremu przysługuje jurysdykcja. Skoro właściwość sądu należy do kwestii prawa procesowego, a zatem stosunku przepisów rozporządzenia do przepisów krajowego prawa procesowego należy poszukiwać art. 19 rozporządzenia. Przepis ten ustanawia zasadę stosowania przepisów prawa krajowego w kwestiach proceduralnych nieuregulowanych w samym rozporządzeniu.

Ramowy charakter rozporządzenia oraz wskazana w tym przepisie zasada właściwości prawa krajowego w kwestiach nieuregulowanych w tym akcie, nakazuje stosowanie do tego postępowania odrębnego przepisy od art. 505²¹ do art. 505²⁷ k.p.c. które regulują zagadnienia pozostające poza zakresem unormowania rozporządzenia .

Rozporządzenie nr 861/2007 nie zawiera regulacji w zakresie określenia właściwości sądu. Kwestia właściwości rzeczowej i miejscowej sądu została rozwiązana w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń analogicznie jak w przypadku postępowania nakazowego (art. 484¹ § 1 k.p.c.), upominawczego (art. 497¹ § 1 k.p.c.)

i europejskiego postępowania nakazowego (art. 505¹⁶ § 1 k.p.c.). Skoro przepisy powyższe nie zawierają odrębnych regulacji odnoszących się do właściwości miejscowej, na zasadzie wynikającej z reguły wyrażonej w art. 13 §2 k.p.c., zastosowanie mają przepisy o procesie (zob. np. postanowienie SN z dnia 29 października 1997 r., III CZP 50/97, OSP 1998, z. 7-8, poz. 141).

Do zobowiązań umownych zastosowanie ma art. 34 k.p.c. także w zakresie sporów ze stosunków gospodarczych. Sądem właściwym jest sąd okręgu, w którym umowa ma być (lub została) wykonana. Znajdzie tu zastosowanie także art. 454 k.c. który określa jako miejsce spełnienia świadczenia miejsce oznaczone w umowie lub wynikające z właściwości zobowiązania. W braku tej podstawy świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub siedziby wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia.

Powód, który dochodzi spełnienia wierzytelności pieniężnej ma swoją siedzibę

w O. W., zatem na podstawie art. 34 w zw. z art. 505²² §1 k.p.c. sądem gospodarczym właściwym miejscowo dla rozpoznania sprawy w trybie europejskiego postępowania w sprawach drobnych jest Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w K..

Z podanych wyżej przyczyn zażalenie powódki okazało się uzasadnione i podlegało uwzględnieniu. Dlatego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397§ 2 k.p.c. postanowienie nim zaskarżone należało zmienić zgodnie z wnioskiem.